

[A. C. Normann.]

afgiften, er dennes højde og virkninger. Jeg håber, vi i et udvalg kan få et skøn over, hvor mange af erhvervsvirksomhederne den kommer til at ramme i byer, hvor loven besluttet anvendt med sin maksimale promise, og at der også kan gives nogle eksempler på byrden for den enkelte skatteyder.

Det radikale venstre vil ligesom de øvrige partier, der hidtil har talt, gerne være med til en udvalgsbehandling og vil lade sin endelige stilling til lovforslaget afhænge af den ajourføring af vor viden om forslaget virkninger, som udvalgsbelæringen vil kunne medføre.

Antonsen: Dette lovforslag tager sigte på at videreføre og skærpe en særbeskatning af dele af erhvervslivet. Det er selvfølgelig ikke erhvervslivet, der i sidste ende betaler det meste af denne afgift, i langt de fleste tilfælde vil beskatningen selvfølgelig kunne overvælttes på forbrugerne — forbrugerne af varer købt i detailforretninger, forbrugerne af en række tjenesteydelser, som andre virksomheder stiller til rådighed — så i sidste ende bliver det de almindelige skatteydere, hvis jeg må udtrykke det på den måde, der kommer til at betale denne ekstra skat. Men i nogle tilfælde er der tale om, at det erhvervsliv, der skal kunne konkurrere med udlandet — enten ved selv at eksportere eller ved at konkurrere på det danske marked — er udsat for en særbeskatning.

Vi så hellere, at kommuner brugte de almindelige regler om beskatning af fast ejendom til at få det fulde beløb ind.

Man kan i øvrigt diskutere berettigelsen af at have et kinesisk æskesystem på dette område, hvorefter man siger: der er visse udgifter, der skal afholdes, og til dækning af dem skal vi have bestemte penge ind. Man kan vel også i et vist omfang anfægte de fordelingsnøgler, der fortæller om, hvor stor en andel man kan pålægge erhvervslivet af de forskellige omkostningsarter, der i særlig grad skal skaffes dækning for gennem denne særavgift.

Huslejevurderingerne vil, så vidt jeg er orienteret, i særlig grad medføre betydelige lejestigninger i erhvervslejemål, og vi udsætter nu erhvervslivet for en hel del omkostningsforhøjelse på grund af disse

huslejestigninger. Spørgsmålet må herefter rejse sig: er det rimeligt, hvis man i forskellige kommuner foretager en betydelig forhøjelse af denne dækningsafgift, da at foretage ny vurdering af lejlighederne? Vil denne afgift ikke påvirke værdien af disse lejemål, således at der nu bliver behov for at gå ud og vurdere igen og sætte lejen lavere? Jeg spørger bare.

Må jeg i øvrigt nævne, at det ikke er umiddelbart indlysende, at der er behov for at sætte promillen op. Vi har jo en overgrænse på 5 promille i øjeblikket; de værdier, disse 5 promille skal beregnes af, er værdierne efter den nyeste vurdering, og i store byområder er værdierne steget meget kraftigt. Er udgifterne til de opgaver, man løser finansieret gennem dækningsafgiften, da steget mere end forskelsværdien for den faste ejendom?

Vi mener ikke at kunne medvirke til denne forhøjelse af dækningsafgiften fra 5 til 10 promille, men ser gerne, at man i forbindelse med hele den omlægning af kommunestrukturen, der er på vej, forsøger at finde frem til en fuldstændig afvikling af dækningsafgiften.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne takke for den omend begrænsede tilslutning til lovforslaget — ja, undskyld, jeg er stadig hæs, det lyder latterligt. Jeg forstår, at såvel venstres ordfører som den konservative og den radikale ordfører vil forbeholde sig deres stilling og afvente de oplysninger, der i udvalget kan gives om lovforslagets virkninger. Jeg håber, der kan gives sådanne oplysninger, at man føler sig overbevist om rimeligheden af at række kommunerne denne hjælpende hånd. Det er også muligt, at hr. A. Chr. Andersen kan have held til at overbevise mig om, at vi skal ændre i § 7; jeg afventer i spænding de overtalelsesevner, det ærede medlem måtte besidde.

Til hr. Stæhr Johansen vil jeg gerne sige, at det vel var lidt stærkt at tale om, at grundskyldpromillerne enkelte steder får en ekspropriationsagtig karakter; men det er jo ikke grundskyldlovgivning, vi i øjeblikket drøfter. Indenrigsministeriet fastholder naturligvis den opfattelse, der har fundet udtryk i cirkulæret fra 1961. Dette er en dækningsafgift, sådan må den opfattes, og jeg